

ผลของโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการสำหรับผู้
นำนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตภาคกลาง*

The Effects of a Program for Enhancing Competency in Dealing with a
Recreational Program for Student Leaders of the Rajamangala University of
Technology in the Central Region

¹จिरานูวัฒน์ คำปลิว, สุมนรตรี นิมเนติพันธ์ และ อนันต์ มลารัตน์

¹Jiranuwat Khamplew, Sumonratree Nimnatipan and Anan Malarat

¹คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

¹Faculty of Physical Education, Srinakharinwirot University, Thailand.

¹Corresponding Author's Email: Jiranuwat.Khamplew@g.swu.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะผู้นำนันทนาการ สำหรับผู้นำนักศึกษา และ 2) เพื่อศึกษาผลของการใช้โปรแกรมฯ โดยแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ศึกษาข้อมูลสภาพ ความต้องการจำเป็น และแนวทางในการพัฒนาโปรแกรมฯ ระยะที่ 2 พัฒนาโปรแกรมฯ และระยะที่ 3 ศึกษาผลของการใช้โปรแกรมฯ ประชากรที่ใช้ได้แก่ ผู้นำนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตภาคกลาง จำนวน 5 สถาบันฯ ละ 30 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย โปรแกรมเสริมสร้างเสริมสร้างสมรรถนะผู้นำนันทนาการ สำหรับผู้นำนักศึกษา โดยมีแบบวัดประเภทต่างๆ จำนวน 6 ประเภทเป็นส่วนหนึ่งของโปรแกรมฯ หากคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยโดยใช้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 7 คน ในการประเมิน และนำข้อมูลจากการวิจัยมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีแบบ Dependent Samples t-test

ผลการวิจัยพบว่า 1) โปรแกรมฯ มีเนื้อหาการเรียนรู้เกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการ 4 สมรรถนะหลัก โดยหน่วยการเรียนรู้มีจำนวน 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 ชั่วโมง มีเครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลในโปรแกรม จำนวน 6 เครื่องมือ 2) ผลการทดลองโปรแกรมฯ พบว่า กลุ่มทดลองมีความรู้ความเข้าใจ ทักษะ ทศนคติ และผลงานการปฏิบัติสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) หลังการใช้โปรแกรมกลุ่มขยายผลมีความรู้ความเข้าใจ ทักษะ ทศนคติ และผลงานการปฏิบัติสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจต่อการเข้าร่วมโปรแกรมฯ อยู่ในระดับมากที่สุดในทุกสถาบัน กลุ่มขยายผลทั้ง 4 สถาบันมีความรู้ความเข้าใจ ทักษะ ทศนคติ และผลงานการปฏิบัติ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: โปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะ; สมรรถนะผู้นำนักศึกษา; การจัดโปรแกรม นันทนาการ

Abstract

This research study aimed to 1) develop a program for enhancing competency in dealing with a recreational program for student leaders and 2) to study the effects of the use of the program. The research process was divided into 3 phases; 1) studying necessity, need and guidelines for the development of a program, 2) developing a program, and 3) studying the effects of the use of a program. The population of the study included student leaders from 5 Rajamangala universities, 30 students each, which were selected purposively. The research instruments were the program for enhancing competency in dealing with a recreational program for student leaders. A total of 6 achievement tests for different dimensions were included in the program. All instruments were validated by 7 experts. The data received were analyzed by percentage, mean score, standard deviation, and dependent sample t-test.

The research results showed that 1) A program of four main competencies in recreation program management consists of a unit of learning, 8 weeks, 3 hours each, and 6 instruments used to measure and evaluate results in the program. 2) The results of the experiment showed that the experimental group had higher knowledge, understanding, skills, attitudes, and performance than before participating in the program at a significance level of 0.05 3) After implementing the program with the extended group; knowledge, skills, attitudes, and performance were higher than before joining the program a significance level of 0.05. Also, the satisfaction level of the program was at the highest level in all universities. When comparing the knowledge, understanding, skills, attitudes, and performance of the results from the extended group of 4 universities, it was found that results after joining the program had no difference at a significance level of 0.05.

Keywords: Program for Enhancing Competency; Competency of Student Leaders; Organizing a Recreational Program

บทนำ

การวางรากฐานของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศอย่างเป็นระบบ เป็นปัจจัยหนึ่งที่สังคมโลกกำลังให้ความสำคัญ เพราะการพัฒนาศักยภาพของมนุษย์นั้น จะเป็นส่วนในการส่งเสริมและยกระดับศักยภาพของประเทศได้เป็นอย่างดี ดังนั้นแต่ละประเทศจึงมีการพัฒนาและส่งเสริมศักยภาพของประชากรในสังคมทุกมิติ และทุกช่วงวัย โดยปัจจุบันประเทศไทยประชากรในสังคมส่วนใหญ่ มีเยาวชนเป็นกำลังสำคัญอย่างยิ่ง และเป็นกลุ่มคนที่จะมีบทบาทอย่างสูงต่อการพัฒนาประเทศ เป็นผู้ที่กำลังจะก้าวขึ้นมามีบทบาททางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองอย่างมากในระยะเวลาย้อนไกล (Unicef Thailand, 2020) โดยส่วนใหญ่ เยาวชนที่มีบทบาทในการพัฒนาประเทศนั้น ก็จะเป็นนักเรียน นิสิต นักศึกษาในสถาบันการศึกษาต่างๆ ที่จะถูกพัฒนาให้มีความพร้อมในด้านต่างๆ เพื่อให้เป็นบุคลากรที่มีคุณภาพของสังคมต่อไปในอนาคต การรับมือกับสิ่งท้าทายต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นกับเยาวชนในสังคมเพื่อก้าวไปสู่ประชาคมโลก นับว่าเป็นประเด็นสำคัญของการพัฒนา นักศึกษาที่สถาบันการศึกษาในแต่ละแห่งจะต้องสร้างภูมิคุ้มกัน และเตรียมความพร้อมให้กับนักศึกษาที่จะ

รับมือกับทุกการเปลี่ยนแปลงอย่างมีสติ อย่างรู้เท่าทัน อย่างมีเหตุผล และพร้อมที่จะก้าวไปสู่ประชาคมโลกอย่างมั่นใจและมีเอกลักษณ์ อีกทั้งยังต้องหาแนวทางป้องกันไม่ให้นักศึกษา หรือเยาวชน ต้องตกเป็นเหยื่อของโลกาภิวัตน์ ที่ถาโถมสู่สังคมไทยในทุกวันนี้ (Veerangkorn, 2011)

สถาบันการศึกษาถือเป็นองค์กรทางสังคมที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในการพัฒนานักเรียน นิสิต นักศึกษา ให้มีคุณภาพเพียงพอต่อการดำรงชีวิต เป็นปัจจัยเอื้อที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ ในปัจจุบันและในอนาคต ประเทศไทยจะต้องเผชิญกับปัจจัยกดดันหลายประการที่ส่งผลต่อการคงอยู่และความพร้อมในการแข่งขันบนเวทีโลก ซึ่งปัจจัยกดดันดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นของสถาบันการศึกษา ที่จะต้องแสวงหาแนวทางในการพัฒนานักเรียน นิสิต และนักศึกษา ในการเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพให้กับประเทศ นอกจากนี้ สถาบันการศึกษา ยังจำเป็นต้องส่งเสริมความสามารถในการแข่งขัน ด้วยการออกแบบการเรียนรู้ ที่จะเสริมสร้างภูมิคุ้มกันให้กับนักศึกษา นอกจากนี้ที่จะมีความรู้แล้ว ยังจะต้องสร้างโอกาสให้กับนักเรียน นิสิต นักศึกษาให้มีประสบการณ์ การเรียนรู้จากการทำกิจกรรมนอกหลักสูตรในระหว่างการศึกษาอีกด้วย ทำให้สถาบันการศึกษาต้องจัดกิจกรรมนันทนาการ หรือกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อเป็นการพัฒนานิสิต นักศึกษาดังเช่นการประเมินผลการดำเนินงานของสถานศึกษา ไม่ว่าจะเป็นการประเมินตนเอง การประกันคุณภาพ การศึกษาที่กำหนดโดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่มีเกณฑ์ และตัวบ่งชี้ หรือตัวชี้วัดต่างๆ ในการประเมินคุณภาพการศึกษาในสถาบันศึกษานั้นๆ ซึ่งหนึ่งในตัวบ่งชี้ หรือตัวชี้วัดนั้นคือ การจัดกิจกรรมนักศึกษา ที่กำหนดให้นักศึกษาทำกิจกรรมต่างๆ ทั้ง 5 ด้าน อาทิ กิจกรรมส่งเสริมคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ กิจกรรมกีฬาหรือการส่งเสริมสุขภาพ กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์หรือรักษาสีสิ่งแวดล้อม กิจกรรมเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรม และกิจกรรมส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม (Office of the Higher Education Commission, 2014) โดยสถาบันการศึกษาในแต่ละแห่ง ก็ได้ส่งเสริมให้นักศึกษาทำกิจกรรมต่างๆ ในทุกๆ ด้าน เพื่อเป็นกลไกที่จะพัฒนานิสิต นักศึกษาให้เป็นไปตามเกณฑ์ หรือคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ตามที่สถาบันกำหนด โดยอาศัยผู้นำนักศึกษาในการเป็นสื่อกลางหรือทำหน้าที่ผู้ดำเนินกิจกรรมนักศึกษาทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย ไม่ว่าจะเป็ณสภานิสิตนักศึกษา องค์การนิสิตนักศึกษา สโมสรนิสิตนักศึกษาหรือผู้นำชมรมกิจกรรมต่างๆ ในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ (Dongseesai, 2020) ทำให้ผู้นำนักศึกษาเหล่านี้ จำเป็นที่จะต้องมีความรู้ (Knowledge) มีทักษะ (Skill) และมีทัศนคติที่ดี (Attitude) เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนันทนาการ และต้องเข้าใจถึงบทบาทหน้าที่ในการทำงานของตนเอง

ซึ่งจากการศึกษาสภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการสำหรับผู้นำนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตภาคกลาง พบว่า สภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบันเกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการของผู้นำนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง และมีความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการสำหรับผู้นำนักศึกษา ซึ่งชี้ให้เห็นว่า ผู้นำนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตภาคกลาง มีความจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการเป็นอย่างมาก ดังนั้นแล้ว สถาบันการศึกษาควรมีการสร้างหลักสูตรฝึกอบรม หรือสร้างโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการให้กับผู้นำนักศึกษา เพื่อเป็นการเสริมสร้างความรู้ และทักษะเกี่ยวกับการจัดโปรแกรมนันทนาการให้ผู้นำนันทนาการหรือผู้นำนักศึกษา มีสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการ และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการดำเนินกิจกรรมนันทนาการในสถานศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไปในอนาคต

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผู้นำนักศึกษาในสถาบันการศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความรู้และทักษะในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรหรือกิจกรรมนันทนาการในสถาบันการศึกษา ดังนั้น การพัฒนาผู้นำนันทนาการหรือผู้นำนักศึกษา ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตภาคกลาง จึงเป็นสิ่ง

สำคัญอีกสิ่งหนึ่งที่สถาบันการศึกษาจะต้องมีการส่งเสริมภาวะความเป็นผู้นำนันทนาการและพัฒนาศักยภาพให้กับผู้นำนักศึกษา เพื่อที่จะทำให้นักศึกษากลุ่มนั้น มีสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการในสถาบันการศึกษา และส่งผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการดำเนินงานด้านกิจกรรมนันทนาการของสถาบันการศึกษาที่ดีขึ้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาและพัฒนาโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการสำหรับผู้นำนักศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาเยาวชน ในฐานะผู้นำนักศึกษาในสถาบันการศึกษาให้มีความรู้ ความสามารถ มีศักยภาพด้านการเป็นผู้นำนันทนาการ และขับเคลื่อนงานนันทนาการในสถานศึกษาให้เกิดประโยชน์ต่อสถาบันการศึกษา ประชาชน และสังคมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและพัฒนาโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการสำหรับผู้นำนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตภาคกลาง
2. เพื่อศึกษาผลของการเข้าร่วมโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการสำหรับผู้นำนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตภาคกลาง

วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาด้านเนื้อหาเอกสารแนวคิดทฤษฎี ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลจากสารสังเคราะห์เอกสาร หนังสือ ตำรา วารสารและข้อมูลจากงานวิจัยต่างๆ และได้นำข้อมูลมาเพื่อประกอบการวิจัยโดยมีเนื้อหา ดังนี้

1. ข้อมูลสภาพ และความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการสำหรับผู้นำนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตภาคกลาง ซึ่งจากการศึกษาเอกสารงานวิจัยในด้านสภาพ สภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการสำหรับผู้นำนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตภาคกลาง พบว่า สภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบันเกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการของผู้นำนักศึกษายู่ในระดับปานกลาง และมีระดับความต้องการจำเป็นอยู่ในระดับมาก ซึ่งจากการศึกษาผลการวิจัยที่ได้ชี้ให้เห็นว่า ผู้นำนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตภาคกลางมีความจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการเป็นอย่างมาก และมีข้อเสนอแนะให้สถาบันการศึกษาควรมีการสร้างหลักสูตรฝึกอบรม หรือสร้างโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการให้กับผู้นำนักศึกษาที่จะเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมนันทนาการในสถานศึกษา โดยมุ่งเน้นการเสริมสร้างความรู้ และทักษะเกี่ยวกับการจัดโปรแกรมนันทนาการทั้ง 4 ด้าน เพื่อให้ผู้นำนันทนาการหรือผู้นำนักศึกษามีสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการ และสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมหลักสูตรฝึกอบรม หรือโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการไปใช้ในการดำเนินกิจกรรมนันทนาการในสถานศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไปในอนาคต

2. ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวความคิด ทฤษฎี และหลักการต่างๆ จากเอกสารตำรา เกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการตามแนวคิดของ Rossman, and McKinney (2000) ทั้ง 4 องค์ประกอบ คือ การประเมินความพร้อมของโปรแกรมนันทนาการ (Assessment) การวางแผนโปรแกรมนันทนาการ (Planning) การนำโปรแกรมนันทนาการไปใช้ (Implementation) และการประเมินผลโปรแกรมนันทนาการ (Evaluation) เพื่อนำไปเป็นองค์ประกอบในการพัฒนาโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการ

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะผู้นำนันทนาการสำหรับผู้นำนักศึกษา ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการสำหรับผู้นำนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตภาคกลาง ด้วยรูปแบบ APIE ของ Austin (2004) โดยมีขอบเขตและโครงสร้างของโปรแกรมฯ ประกอบไปด้วย ชื่อโปรแกรม หลักการและเหตุผล วัตถุประสงค์ ผู้เข้าร่วมโปรแกรม ระยะเวลาในการดำเนินการโปรแกรมฯ วิธีการจัดโปรแกรมฯ สื่อและอุปกรณ์ในการจัดโปรแกรมฯ การวัดและประเมินผล และตารางการจัดโปรแกรมฯ โดยใช้วิธีการจัดโปรแกรมฯ ในรูปแบบการเรียนรู้และการฝึกปฏิบัติผ่านการดำเนินกิจกรรมกลุ่ม รวมทั้งใช้เกมเป็นเครื่องมือในการสร้างบรรยากาศของการเรียนรู้ และเป็นการกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้โดยมีระยะเวลาในการจัดการเรียนรู้ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 ชั่วโมง โดยในแต่ละสัปดาห์มีจุดประสงค์ของการเรียนรู้ในมิติต่างๆ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมโปรแกรมเกิดการพัฒนาทั้งด้านความรู้ (Knowledge) ผ่านการบรรยายให้ความรู้ในเนื้อหาการเรียนรู้ ด้านทักษะ (Skill) ผ่านกระบวนการฝึกกิจกรรมกลุ่ม และจะส่งผลต่อด้านผลงานการปฏิบัติ (Performance) ของผู้เข้าร่วมโปรแกรมผ่านการนำเอาความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินงาน รวมไปถึงการมีทัศนคติ (Attitudes) ที่ดีต่อการจัดโปรแกรมนันทนาการของผู้เข้าร่วมโปรแกรมฯ และผู้วิจัยได้ทำการสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดผลที่ใช้ในโปรแกรมฯ ประกอบไปด้วย

1. แบบทดสอบความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการ โดยมีลักษณะเป็นแบบทดสอบที่มีการวัดพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการสำหรับผู้นำนักศึกษา เพื่อประเมินความรู้ความเข้าใจของผู้เข้าร่วมโปรแกรมฯ ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมฯ (Pretest - Posttest)

2. แบบประเมินทักษะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการสำหรับผู้นำนักศึกษา โดยมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) เพื่อประเมินทักษะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการสำหรับผู้นำนักศึกษา ของผู้เข้าร่วมโปรแกรมฯ ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมฯ (Pretest - Posttest)

3. แบบประเมินทัศนคติที่มีต่อสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการ โดยมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) และมีข้อความทั้งทางบวกและทางลบ เพื่อประเมินทัศนคติที่มีต่อสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการ ของผู้เข้าร่วมโปรแกรมฯ ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมฯ (Pretest - Posttest)

4. แบบประเมินทักษะการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มระหว่างการเข้าร่วมโปรแกรม โดยมีลักษณะเป็นการให้คะแนนแบบรูบริกส์ (Scoring Rubrics)

5. แบบประเมินผลงานการปฏิบัติกิจกรรมระหว่างการเข้าร่วมโปรแกรม โดยมีลักษณะเป็นการให้คะแนนแบบรูบริกส์ (Scoring Rubrics)

6. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเข้าร่วมโปรแกรมฯ โดยมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale)

ขั้นตอนที่ 3 การตรวจสอบคุณภาพของโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะผู้นำนันทนาการสำหรับผู้นำนักศึกษา และเครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

1. การตรวจสอบคุณภาพของโปรแกรมฯ และคู่มือโปรแกรมฯ

ผู้วิจัยนำโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการสำหรับผู้นำนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตภาคกลาง และคู่มือโปรแกรมฯ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 7 คน พิจารณาใน 3 มิติของการประเมิน คือ ด้านความถูกต้อง (Accuracy Standard) และความเหมาะสม (Propriety Standard) และความเป็นไปได้ (Feasibility Standard) โดยเครื่องมือในการประเมินมีลักษณะ

เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ผลการประเมินพบว่า โดยรวมในทุกมิติของการประเมินมีความถูกต้อง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.62) มีความเหมาะสม (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53) และมีความเป็นไปได้ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60)

2. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวัดผลที่ใช้ในโปรแกรม

ผู้วิจัยนำเครื่องมือวัดผลที่ใช้ในโปรแกรม ทั้ง 6 ชนิดเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 7 คน พิจารณาตรวจสอบ โดยมีผลการตรวจสอบแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือวัดและประเมินผลโปรแกรมฯ

เครื่องมือวัดและประเมินผล	จำนวน ข้อ	IOC	ค่าความ เชื่อมั่น	ค่าความ ยากง่าย	ค่าอำนาจ จำแนก
1. แบบทดสอบความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการ	30	0.57 – 1.00	0.93	0.43 - 0.90	0.22 – 0.79
2. แบบประเมินทักษะด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการ สำหรับผู้นำนักศึกษา	16	1.00	0.88	-	0.24 – 0.89
3. แบบประเมินทัศนคติที่มีต่อสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการ	16	0.57 – 1.00	89.0	-	0.22 – 0.83
4. แบบประเมินทักษะการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม ระหว่างการเข้าร่วมโปรแกรม	4	0.71 – 1.00	-	-	-
5. แบบประเมินผลงานเกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการ	4	0.71 – 1.00	-	-	-
6. แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเข้าร่วมโปรแกรมฯ	30	1.00	0.71	-	-

ขั้นตอนที่ 4 การทดลองใช้โปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะผู้นำ นันทนาการ สำหรับผู้นำนักศึกษา

ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างเพื่อทดลองใช้โปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะผู้นำ นันทนาการ สำหรับผู้นำนักศึกษา และเครื่องมือวัดผลที่ใช้ในโปรแกรมฯ โดยเป็นผู้นำนักศึกษาในระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ได้มาด้วยวิธีการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 30 คน ซึ่งคำนวณจากสูตรของ Cohen (1969) (as cited in Phosee, 2006) โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกผู้เข้าร่วมวิจัย (Subject selection and allocation) ดังนี้ เกณฑ์การคัดเลือกผู้เข้าร่วมวิจัย (Inclusion criteria) คือ เป็นผู้นำนักศึกษาที่สมัครใจในการเข้าร่วมทดลองโปรแกรมฯ และสามารถเข้าร่วมโปรแกรมฯ ได้อย่างต่อเนื่องเป็นเวลา 8 สัปดาห์ เกณฑ์การคัดออกผู้เข้าร่วมวิจัย (Exclusion criteria) คือ ไม่สามารถเข้าร่วมโปรแกรมฯ ได้อย่างต่อเนื่องเป็นเวลา 8 สัปดาห์ หรือมีความประสงค์ที่จะออกจากกรวิจัย และดำเนินการจัดโปรแกรมฯ กับกลุ่มทดลอง รวมระยะเวลา 8 สัปดาห์ ตามแบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียว ทดสอบก่อนและหลัง (One Group Pretest-Posttest Design) และทำการเก็บรวบรวมข้อมูลก่อนและหลังการทดลอง โดยให้ผู้เข้าร่วมโปรแกรมฯ ทำแบบทดสอบความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการ แบบประเมินทักษะด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการ สำหรับผู้นำนักศึกษา แบบประเมินทัศนคติที่มีต่อสมรรถนะ

ด้านการจัดโปรแกรมสนับสนุนการ และแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเข้าร่วมโปรแกรมฯ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ผลการทดลองโปรแกรมฯ และปรับปรุงคู่มือโปรแกรมให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ขั้นตอนที่ 5 การขยายผลโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะผู้นำนันทนาการสำหรับผู้นำนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตภาคกลาง

ผู้วิจัยนำโปรแกรมฯ ไปขยายผลกับกลุ่มขยายผล ซึ่งเป็นผู้นำนักศึกษาในระดับปริญญาตรีของ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในภาคกลาง จำนวน 4 สถาบัน ได้มาด้วยวิธีการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งคำนวณจากสูตรของ Cohen (1969) (as cited in Phosee, 2006) จะได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวนสถาบันละ 30 คน ซึ่ง 4 สถาบัน ประกอบไปด้วย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ และดำเนินการจัดโปรแกรม เก็บรวบรวมข้อมูลและนำข้อมูลวิเคราะห์ โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกผู้เข้าร่วมวิจัยและขั้นตอนในการทดลองโปรแกรมฯ เช่นเดียวกับการทดลองโปรแกรมฯ

ขั้นตอนที่ 6 การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลโดยแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ทำการศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ตำราและงานวิจัยต่างๆ โดยทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำไปพัฒนาโปรแกรมฯ ระยะที่ 2 รวบรวมข้อมูลจากการจัดโปรแกรมฯ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ของกลุ่มทดลอง (มทร.กรุงเทพ) โดย เก็บข้อมูลจากแบบทดสอบ แบบประเมิน และแบบสอบถามที่ใช้ในโปรแกรมฯ ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมฯ (Pretest - Posttest) (โดยทำการทดลองโปรแกรมในช่วงเดือนธันวาคม 2564 ถึง เดือนมกราคม 2565 ซึ่งเป็นช่วงการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ผู้วิจัยได้ทำการตรวจคัดกรองผู้เข้าร่วมโปรแกรมฯ และปฏิบัติตามประกาศของกระทรวงสาธารณสุขในการดำเนินกิจกรรม) ระยะที่ 3 รวบรวมข้อมูลจากการจัดโปรแกรมฯ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ของกลุ่มขยายผลทั้ง 4 สถาบัน ประกอบด้วย มทร.พระนคร มทร.ธัญบุรี มทร.สุวรรณภูมิ และมทร.รัตนโกสินทร์ โดยใช้ผู้ช่วยวิจัยจากทั้ง 4 สถาบัน เก็บข้อมูลจากแบบทดสอบ แบบประเมิน และแบบสอบถามที่ใช้ในโปรแกรมฯ ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมฯ (Pretest - Posttest) (โดยจัดโปรแกรมในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ - เดือนมีนาคม 2565 ซึ่งเป็นช่วงการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ผู้วิจัยได้ทำการตรวจคัดกรองผู้เข้าร่วมโปรแกรมฯ และปฏิบัติตามประกาศของกระทรวงสาธารณสุขในการดำเนินกิจกรรม)

ขั้นตอนที่ 7 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation, S.D.) และค่าเฉลี่ย (Mean, \bar{X}) โดยมีเกณฑ์การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

1.1 เกณฑ์การแปลผล ค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับทัศนคติ คือ

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง มีระดับทัศนคติอยู่ในระดับ ดี

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง มีระดับทัศนคติอยู่ในระดับ ค่อนข้างดี

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง มีระดับทัศนคติอยู่ในระดับ ปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง มีระดับทัศนคติอยู่ในระดับ ค่อนข้างไม่ดี

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.49 หมายถึง มีระดับทัศนคติอยู่ในระดับ ไม่ดี

1.2 เกณฑ์การแปลผล ค่าคะแนนเฉลี่ยของทักษะการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง มีทักษะอยู่ในระดับ ดีมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง มีทักษะอยู่ในระดับ ดี

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง มีทักษะอยู่ในระดับ ปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง มีทักษะอยู่ในระดับ ปรับปรุง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.49 หมายถึง มีทักษะอยู่ในระดับ ปรับปรุงเร่งด่วน

1.3 เกณฑ์การแปลผล ค่าคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจที่มีต่อการเข้าร่วมโปรแกรมฯ

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 – 5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 – 4.49 หมายถึง มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 – 3.49 หมายถึง มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 – 2.49 หมายถึง มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.49 หมายถึง มีความพึงพอใจ อยู่ในระดับน้อยที่สุด

2. เปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจผู้เข้าร่วมโปรแกรมฯ ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มขยายผล โดยทดสอบค่าที แบบ Dependent Samples t-test และวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance)

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อสร้างและพัฒนาโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมන්නာကာရ สำหรับผู้นำนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตภาคกลาง ผลการวิจัยพบว่า

1.1 โปรแกรมฯ ที่สร้างและพัฒนาขึ้น ประกอบไปด้วย ชื่อโปรแกรมฯ หลักการและเหตุผล วัตถุประสงค์ ผู้เข้าร่วมโปรแกรมฯ ระยะเวลาในการดำเนินการโปรแกรมฯ วิธีการจัดโปรแกรมฯ สื่อและอุปกรณ์ในการจัดโปรแกรมฯ การวัดและประเมินผลและตารางการจัดโปรแกรมฯ ในรูปแบบการเรียนรู้ และการฝึกปฏิบัติผ่านการดำเนินกิจกรรมกลุ่ม รวมทั้งใช้เกมเป็นเครื่องมือในการสร้างบรรยากาศและเป็นการกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้โดยมีระยะเวลาในการจัดการเรียนรู้ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 ชั่วโมง โดยในแต่ละสัปดาห์จุดประสงค์ของการเรียนรู้ในมิติต่างๆ เพื่อให้ผู้เข้าร่วมโปรแกรมฯ เกิดการเรียนรู้ ทั้งด้านความรู้ (Knowledge) ผ่านการบรรยายให้ความรู้ในเนื้อหาการเรียนรู้ ด้านทักษะ (Skill) ผ่านกระบวนการฝึกกิจกรรมกลุ่ม และจะส่งผลต่อด้านผลงานการปฏิบัติ (Performance) ของผู้เข้าร่วมโปรแกรมฯ ผ่านการนำเอาความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินงาน และด้านทัศนคติ (Attitudes) ของผู้เข้าร่วมโปรแกรมฯ โดยมีเนื้อหาการเรียนรู้ประกอบด้วย สมรรถนะผู้นำන්නာကာရ ด้านการจัดโปรแกรมන්නာကာရ ตามแนวความคิดของ Rossman; & McKinney คือ สมรรถนะด้านการประเมินความพร้อมของโปรแกรมන්නာကာရ (Assessment) สมรรถนะด้านการวางแผนโปรแกรมන්නာကာရ (Planning) สมรรถนะด้านการนำโปรแกรมන්නာကာရไปใช้ (Implementation) และสมรรถนะ ด้านการประเมินผลโปรแกรมන්නာကာရ (Evaluation)

1.2 ผลการทดลองโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมන්නာကာရ สำหรับผู้นำนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตภาคกลาง

1.2.1 กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้นำนักศึกษาในระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 30 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 53.33 เป็นเพศหญิง จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 46.67

1.2.2 ผลการเปรียบเทียบของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมฯ ในประเด็นต่างๆ มีดังนี้

1) ด้านความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมන්නာကာရ พบว่า กลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมฯ หลังการเข้าร่วมโปรแกรมฯ มีคะแนนความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสมรรถนะด้านการ

จัดโปรแกรมเน้นหนักการ สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมฯ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 13.50 และหลังการเข้าร่วมโปรแกรมฯ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 24.93

2) ด้านทักษะการจัดโปรแกรมเน้นหนักการ สำหรับผู้นำนักศึกษา พบว่า กลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมฯ หลังการเข้าร่วมโปรแกรมฯ มีทักษะด้านการจัดโปรแกรมเน้นหนักการ สำหรับผู้นำนักศึกษา ทั้ง 4 ด้าน สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) ด้านทัศนคติที่มีต่อสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมเน้นหนักการ พบว่า ค่าเฉลี่ยทัศนคติที่มีต่อสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมเน้นหนักการของกลุ่มทดลอง ก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมฯ มีค่าเฉลี่ยรวม 3.81 (S.D. = 0.17) อยู่ในระดับค่อนข้างดี โดยหลังการเข้าร่วมโปรแกรมฯ พบว่า ทัศนคติที่มีต่อสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมเน้นหนักการสูงขึ้น มีค่าเฉลี่ยรวม 4.45 (S.D. = 0.11) อยู่ในระดับค่อนข้างดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4) ด้านผลการประเมินทักษะการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม ระหว่างการเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง พบว่า โดยรวมทุกกลุ่มอยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก (\bar{X} = 4.50, S.D. = 0.52) เมื่อพิจารณาเป็นรายกลุ่มพบว่า กลุ่มที่ 1 มีผลการประเมินอยู่ในระดับดีมาก (\bar{X} = 4.50, S.D. = 0.58) กลุ่มที่ 2 มีผลการประเมินอยู่ในระดับดีมาก (\bar{X} = 4.50, S.D. = 0.58) และกลุ่มที่ 3 มีผลการประเมินอยู่ในระดับดีมาก (\bar{X} = 4.50, S.D. = 0.58) และเมื่อเปรียบเทียบรายกลุ่มทุกกลุ่มพบว่าอยู่ในระดับดีมากทุกกลุ่ม

5) ด้านผลการวิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจต่อการเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง (มทร.กรุงเทพ) พบว่า กลุ่มตัวอย่างในการทดลอง (มทร.กรุงเทพ) มีความพึงพอใจต่อการเข้าร่วมโปรแกรมฯ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} = 4.89, S.D. = 0.04)

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษาผลของการเข้าร่วมโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมเน้นหนักการสำหรับผู้นำนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตภาคกลาง ผลการวิจัยพบว่า

2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมของกลุ่มขยายผล พบว่า หลังการเข้าร่วมโปรแกรมฯ มีคะแนนความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมเน้นหนักการ สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมฯ ในทุกมหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (มทร.พระนคร ก่อน \bar{X} = 14.33, หลัง \bar{X} = 26.30, มทร.ธัญบุรี ก่อน \bar{X} = 14.10, หลัง \bar{X} = 26.20, มทร.สุวรรณภูมิ ก่อน \bar{X} = 15.63, หลัง \bar{X} = 25.90, และ มทร.รัตนโกสินทร์ ก่อน \bar{X} = 13.90, หลัง \bar{X} = 24.70)

2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการเปรียบเทียบทักษะด้านการจัดโปรแกรมเน้นหนักการ สำหรับผู้นำนักศึกษาของกลุ่มขยายผล พบว่า ทั้ง 4 สถาบัน หลังการเข้าร่วมโปรแกรมฯ มีทักษะด้านการจัดโปรแกรมเน้นหนักการอยู่ในระดับ สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมเน้นหนักการของกลุ่มขยายผล พบว่า ทั้ง 4 สถาบัน หลังการเข้าร่วมโปรแกรมฯ มีทัศนคติที่มีต่อสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมเน้นหนักการอยู่ในระดับค่อนข้างดีทุกสถาบัน ซึ่งสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4 ผลการประเมินทักษะการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มระหว่างการเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของกลุ่มขยายผล พบว่า โดยรวมทุกมหาวิทยาลัยอยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก (\bar{X} = 4.50, S.D. = 0.7) เมื่อพิจารณาตามมหาวิทยาลัย พบว่า มทร.พระนคร ภาพรวมอยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก (\bar{X} = 4.50, S.D. = 0.67) มทร.ธัญบุรี ภาพรวมอยู่ใน

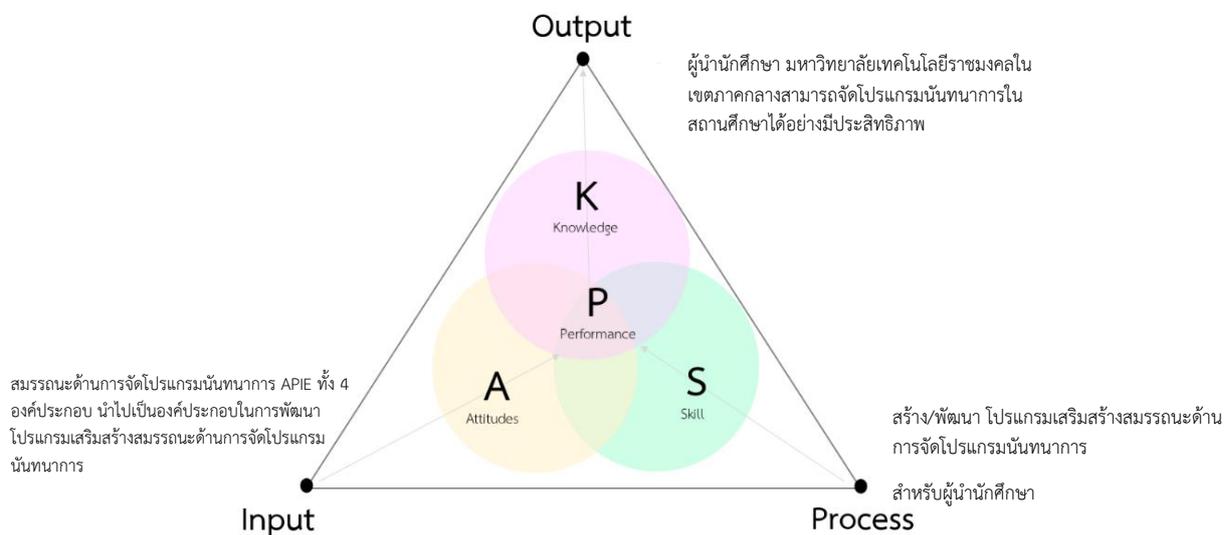
เกณฑ์ระดับดีมาก (\bar{X} = 4.50, S.D. = 0.52) มทร.สุวรรณภูมิ ภาพรวมอยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก (\bar{X} = 4.50, S.D. = 0.67) มทร.รัตนโกสินทร์ ภาพรวมอยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก (\bar{X} = 4.50, S.D. = 0.17)

2.5 ผลการประเมินและเปรียบเทียบผลงานเกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการของกลุ่มขยายผล พบว่า โดยรวมทุกมหาวิทยาลัยอยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก (\bar{X} = 4.79, S.D. = 0.26) เมื่อพิจารณาตามมหาวิทยาลัย พบว่า มทร.พระนคร ภาพรวมอยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก (\bar{X} = 4.75, S.D. = 0.45) มทร.ธัญบุรี ภาพรวมอยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก (\bar{X} = 4.83, S.D. = 0.39) มทร.สุวรรณภูมิ ภาพรวมอยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก (\bar{X} = 4.67, S.D. = 0.49) มทร.รัตนโกสินทร์ ภาพรวมอยู่ในเกณฑ์ระดับดีมาก (\bar{X} = 4.92, S.D. = 0.29) และจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว ผลงานการปฏิบัติเกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการ ของกลุ่มขยายผลภาพรวมทั้ง 4 สถาบัน พบว่า กลุ่มขยายผลทั้ง 4 สถาบัน มีระดับผลงานการปฏิบัติเกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.6 ผลการวิเคราะห์และเปรียบเทียบข้อมูลความพึงพอใจที่มีต่อการเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของกลุ่มขยายผล พบว่า ความพึงพอใจที่มีต่อการเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของกลุ่มขยายผล ในภาพรวมทุกมหาวิทยาลัยอยู่ในระดับมากที่สุด และจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว ระดับความพึงพอใจต่อการเข้าร่วมโปรแกรมฯ ของกลุ่มขยายผลภาพรวมทั้ง 4 สถาบัน พบว่า กลุ่มขยายผลทั้ง 4 สถาบัน มีความพึงพอใจต่อการเข้าร่วมโปรแกรมฯ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

องค์ความรู้ใหม่

จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอสรุปองค์ความรู้จากการวิจัยเป็นกระบวนการในการเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการสำหรับผู้นำนักศึกษา ดังนี้

ภาพที่ 1 กระบวนการเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการสำหรับผู้นำนักศึกษา

จากภาพที่ 1 แสดงให้เห็นถึงกระบวนการในการเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการให้กับผู้นำนักศึกษา ซึ่งสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการของผู้นำศึกษานั้น จะต้องประกอบด้วยความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) และทัศนคติ (Attitudes) ของผู้นำนักศึกษาที่จะมาทำหน้าที่ในการดำเนินกิจกรรม นันทนาการ โดยจะต้องอาศัยองค์ประกอบทั้ง 3 องค์ประกอบมาเป็นตัวช่วยในการเสริมสร้าง

สมรรถนะ หากนักศึกษามีองค์ประกอบทั้ง 3 แล้วจะส่งผลต่อผลงานการปฏิบัติ (Performance) ที่ดีและมีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้นำนักศึกษาจะได้นำเอาความรู้ ทักษะ และทัศนคติที่ดีต่อการจัดโปรแกรมนั้นนันทนาการไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินงานต่างๆ โดยมีกระบวนการ ดังนี้

ปัจจัยนำเข้า (Input) นำเอาองค์ความรู้ด้านสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการ APIE ทั้ง 4 องค์ประกอบ คือ การประเมินความพร้อมของโปรแกรม นันทนาการ (Assessment) การวางแผนโปรแกรม นันทนาการ (Planning) การนำโปรแกรม นันทนาการไปใช้ (Implementation) และการประเมินผลโปรแกรม นันทนาการ (Evaluation) เพื่อนำไปเป็นองค์ประกอบในการพัฒนาโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการ หรือไปเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาในด้านต่างๆ

กระบวนการ (Process) พัฒนาโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะผู้นำ นันทนาการ สำหรับผู้นำนักศึกษา ที่ประกอบไปด้วย ความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) และทัศนคติ (Attitudes) เพื่อให้ผู้เข้าร่วมโปรแกรม เกิดการเรียนรู้ผ่านการบรรยายให้ความรู้ในเนื้อหาการเรียนรู้ ผ่านกระบวนการฝึกกิจกรรมกลุ่ม

ผลผลิต (Output) ผู้นำนักศึกษาที่เข้าร่วมโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการ สามารถนำความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) และทัศนคติ (Attitudes) ที่ได้รับนำไปใช้ในการดำเนินกิจกรรม นันทนาการ ในสถานศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีผลงานการปฏิบัติ (Performance) ที่มีคุณภาพต่อไป

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่า การสร้างโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการ สำหรับผู้นำนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตภาคกลาง ตามแนวคิด ทฤษฎีการสร้างโปรแกรมด้วย APIE ของ Austin (2004) เป็นเครื่องมือที่นันทนาการและนักวิชาการได้นำหลักการ และแนวความคิดนำไปใช้ในการดำเนินกิจกรรม นันทนาการอยู่เป็นประจำ โดยมีวิธีการในการสร้างโปรแกรม นันทนาการ ด้วยรูปแบบ APIE ซึ่งสามารถอธิบายได้ คือ 1) การประเมินก่อน (Assessment) เป็นการประเมินเพื่อให้ทราบถึงความพร้อม ความต้องการของผู้ที่จะเข้าร่วม อาทิเช่น การสำรวจสถานที่ การสำรวจความต้องการและการสำรวจกิจกรรมต่างๆ ก่อนเริ่มดำเนินการ 2) การวางแผน (Planning) คือการนำข้อมูลที่ได้จากการประเมินในขั้นตอนที่หนึ่ง นำมาวางแผนในการดำเนินงานโปรแกรม นันทนาการ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการและเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายของผู้เข้าร่วมกิจกรรม 3) การนำไปใช้ (Implementation) เมื่อผ่านกระบวนการในข้อหนึ่งและข้อสองแล้ว ขั้นตอนต่อไปที่สำคัญอีกขั้นหนึ่ง นั่นคือการนำแผนไปใช้ และคอยสังเกตและต้องจดบันทึก การใช้เครื่องมือหรือสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ และ 4) การประเมินโปรแกรม (Evaluation) เมื่อได้ดำเนินการตามโปรแกรม นันทนาการไปแล้ว ให้นำผลการปฏิบัติในประเด็นปัญหาต่างๆ อาทิเช่น ข้อดีข้อเสียในด้านต่างๆ นำมาสรุปและประเมินผล จากนั้นนำไปปรับปรุงพัฒนาโปรแกรมให้มีประสิทธิภาพต่อไป ซึ่งเป็นกระบวนการที่สอดคล้องกับ Tanyawong (2008) ที่ได้ทำการศึกษาและพัฒนาแบบนันทนาการเพื่อเสริมสร้างภาวะผู้นำสำหรับผู้นำ นันทนาการ ที่ได้นำกระบวนการจัดรูปแบบกิจกรรมตามแนวคิดทฤษฎีการสร้างโปรแกรมด้วย APIE ที่มีหัวข้อและเนื้อหา กิจกรรมในรูปแบบของกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งผลการวิจัยพบว่าการจัดรูปแบบและโปรแกรมมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับแนวทางการเสริมสร้างภาวะผู้นำโดยการตรวจสอบและประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 15 ท่าน อีกทั้งยังสอดคล้องกับ Somkana (2016) ที่ใช้หลักการ APIE ไปพัฒนาโปรแกรมการใช้เวลาว่างเพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตสำหรับสตรีวัยทำงาน โดยใช้หลักการในการวางแผนและทำการพัฒนาคู่มือโปรแกรมโดยใช้หลักการ APIE เพื่อทำให้โปรแกรมมีความสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าวิธีการและรูปแบบการพัฒนา

โปรแกรมตามแนวคิดทฤษฎีการสร้างโปรแกรมด้วย APIE นั้น มีกระบวนการที่สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาโปรแกรมได้เป็นอย่างดี อันจะก่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อการจัดโปรแกรมเพื่อพัฒนาทักษะหรือประโยชน์ต่างๆ ได้ตามความมุ่งหมายนั้นๆ และจากการที่ผู้วิจัยได้นำโปรแกรมฯ ไปดำเนินการทดลองกับกลุ่มทดลองและกลุ่มขยายผล เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ ซึ่งผลการวิจัยที่ได้รับเป็นที่พอใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะหลังการเข้าร่วมโปรแกรมฯ ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มขยายผล มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนั้นหนาแน่น มีทักษะและผลงานด้านการจัดโปรแกรมนั้นหนาแน่นสำหรับผู้นำนักศึกษา มีผลการประเมินทัศนคติที่มีต่อสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนั้นหนาแน่น สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรม อีกทั้งมีความพึงพอใจต่อการเข้าร่วมโปรแกรมฯ ในทุกด้านทุกประเด็นอยู่ในระดับมากที่สุด แสดงให้เห็นว่าคู่มือของโปรแกรมฯ ฉบับนี้ และเครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลในโปรแกรมฯ มีความเหมาะสม สามารถนำไปปรับและประยุกต์ใช้กับสถาบันการศึกษาต่างๆ เพื่อเป็นการสร้างเสริมความรู้และพัฒนาแนวคิดพื้นฐานที่ถูกต้องทางนั้นหนาแน่น รวมถึงเทคนิคต่างๆ ในการเป็นผู้นำนั้นหนาแน่นในสถานศึกษาสำหรับนักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษา เพื่อที่จะเป็นผู้นำนั้นหนาแน่นในสถานศึกษาที่มีศักยภาพและสามารถนำกิจกรรมนั้นหนาแน่นไปสร้างประสบการณ์และพัฒนาคุณภาพชีวิตของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา ให้มีความรู้ความสามารถ มีศักยภาพด้านการเป็นผู้นำนั้นหนาแน่น และขับเคลื่อนงานด้านนั้นหนาแน่นในสถานศึกษาให้เกิดประโยชน์ต่อ ประชาชน สังคม และประเทศชาติได้ในอนาคต

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 พบว่า จากผลของการเข้าร่วมโปรแกรมเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนั้นหนาแน่นสำหรับผู้นำนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลในเขตภาคกลาง ทั้ง 5 มหาวิทยาลัยฯ ละ 30 คน (ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มขยายผล) รวมจำนวนทั้งสิ้น 150 คน โดยผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า

1) ด้านความรู้ (Knowledge) จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนั้นหนาแน่น ก่อนและหลังทดลอง ของกลุ่มทดลองและขยายผล ที่เข้าร่วมโปรแกรมฯ หลังการเข้าร่วมโปรแกรมฯ มีคะแนนความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนั้นหนาแน่น สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมฯ ในทุกมหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า องค์ความรู้เกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรมนั้นหนาแน่น มีความสำคัญและจำเป็นต่อผู้นำนั้นหนาแน่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้นำนั้นหนาแน่นในสถานศึกษา เพราะจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะทำให้ประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการดำเนินงานด้านการจัดโปรแกรมนั้นหนาแน่นของผู้นำนักศึกษาให้มีทักษะที่ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ Gulthawatvichai (2011) กล่าวถึงลักษณะของผู้ผู้นำนั้นหนาแน่น ไว้ว่า ผู้นำนั้นหนาแน่นจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของกิจกรรมนั้นหนาแน่นและการนำกิจกรรมอย่างดีโดยได้รับการอบรมศึกษาโดยตรงจากหน่วยงานหรือสถาบันที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การดำเนินงานด้านกิจกรรมนั้นหนาแน่นเกิดการเกิดประโยชน์และคุณค่าสูงสุดต่อผู้เข้าร่วมกิจกรรม และสอดคล้องกับ Williams (2003) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับมาตรฐานวิชาชีพนั้นหนาแน่น ว่าเป็นผู้นำนั้นหนาแน่นจะต้องมีระดับการมีความรู้พื้นฐานในสาขาวิชา มีความเข้าใจในหลักการ และมีความสามารถในการนำไปปฏิบัติ

2) ด้านทักษะ (Skill) จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลทักษะด้านการจัดโปรแกรมนั้นหนาแน่น สำหรับผู้นำนักศึกษา ก่อนและหลังทดลอง ของกลุ่มทดลองและขยายผล ที่เข้าร่วมโปรแกรมฯ มีทักษะทั้ง 4 ทักษะสูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมฯ ในทุกมหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการพัฒนาทักษะสำหรับผู้ผู้นำนั้นหนาแน่นนั้นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากที่ต้องให้ความสำคัญ เพราะทักษะเปรียบเสมือนเครื่องมือในการวัดและประเมินผลในด้านคุณภาพของตัวผู้นำ โดยในการจัดกิจกรรมหรือการจัดโปรแกรมนั้นหนาแน่น ผู้นำจะมีทักษะต่างๆ เพื่อให้การทำหน้าที่บรรลุเป้าหมายตามที่วางไว้ ซึ่งสอดคล้อง

กับ Purksuwan (2018) ที่ได้อธิบายเรื่อบทบาทและความสำคัญของผู้นำนันทนาการไว้ว่า การเป็นผู้นำนันทนาการให้ประสบความสำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จะต้องอาศัยการมีทักษะในเชิงบริหารจัดการเป็นสิ่งสำคัญ กล่าวคือ จะต้องมีความรู้ในด้านความคิด ด้านมนุษยสัมพันธ์ และด้านเทคนิคการปฏิบัติงาน และทักษะอื่นๆ อันจะเป็นส่วนช่วยในการส่งเสริมศักยภาพของความเป็นผู้นำนันทนาการ และจะเป็นส่วนส่งเสริมให้ผู้นำนันทนาการ มีผลงานการปฏิบัติ (Performance) เกี่ยวกับการจัดโปรแกรมนันทนาการที่ดีขึ้น ซึ่งผลงานการปฏิบัตินี้เป็นสมรรถนะหนึ่งของการเป็นผู้นำนันทนาการอีกด้วย และสอดคล้องกับ Schaumleffel and Backlund (2009) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ ความตั้งใจของผู้นำโปรแกรมในการดำเนินงานให้ได้ผลลัพธ์ตามที่คาดหวังโดยสรุปว่า ผู้นำจะต้องมีทักษะการดำเนินการที่เข้มแข็ง มีขีดความสามารถในถ้อยแถลงการเรียนรู้จากกิจกรรมที่สนุกสนานสู่บริบทของชีวิตในบริบทอื่นๆ

3) ด้านทัศนคติ (Attitudes) จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลทัศนคติที่มีต่อสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการ ก่อนและหลังทดลอง ของกลุ่มทดลองและขยายผล ที่เข้าร่วมโปรแกรมฯ โดยทั้ง 4 มหาวิทยาลัย มีระดับทัศนคติที่มีต่อสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการ สูงกว่าก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมฯ ซึ่งผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ทัศนคติเป็นส่วนช่วยให้การดำเนินงานด้านนันทนาการของผู้นำนันทนาการประสบความสำเร็จได้ เพราะทัศนคติเป็นสิ่งสะท้อนถึงความเชื่อ ความคิดเห็น และความรู้ของแต่ละบุคคล ซึ่งผู้ที่จะทำหน้าที่เป็นผู้นำนันทนาการนั้น จะต้องมีความวิสัยทัศน์และมุมมองที่หลากหลาย ซึ่งสอดคล้องกับ Department of Physical Education (2019) ที่อธิบายไว้ว่า ผู้นำนันทนาการจะต้องมีความรู้ที่หลากหลาย สามารถวิเคราะห์เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า หรือสามารถแยกแยะมุมมองได้หลายแบบ พร้อมทั้งต้องสร้างมุมมองที่ค่อนข้างไปในทางที่ดี เพื่อแก้ปัญหาต่างๆ หากเกิดเหตุการณ์ในเชิงลบ ต้องสามารถปรับเปลี่ยนให้เป็นเชิงบวกได้ หรือต้องเป็นกลางด้วยวิธีของผู้นำนันทนาการเอง และสอดคล้องกับ Willer (1986) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ ภาวะผู้นำในศตวรรษที่ 21 ตามการรับรู้ของผู้นำในภาคเอกชนประเทศแคนาดา ซึ่งผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า ผู้นำจะต้องมีการพัฒนาตนเองให้มีภาวะผู้นำที่หลากหลายด้าน และสอดคล้องกับความเป็นจริง อีกทั้งต้องมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล

สรุป

กระบวนการพัฒนาเสริมสร้างสมรรถนะผู้นำนันทนาการ ให้กับผู้นำนักศึกษา นั้น จะต้องประกอบไปด้วย ความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) และทัศนคติ (Attitudes) ที่เกี่ยวกับสมรรถนะด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการ ซึ่งประกอบไปด้วย ด้านการประเมินความพร้อมของโปรแกรม นันทนาการ (Assessment) ด้านการวางแผนโปรแกรม นันทนาการ (Planning) ด้านการนำโปรแกรม นันทนาการไปใช้ (Implementation) และด้านการประเมินผลโปรแกรม นันทนาการ (Evaluation) เพื่อที่จะเป็นกระบวนการในการพัฒนาผู้นำนันทนาการหรือผู้นำนักศึกษาให้มีสมรรถนะและศักยภาพด้านการดำเนินกิจกรรม นันทนาการในสถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพ ตลอดจนสนับสนุนและส่งเสริมให้มีการพัฒนาทักษะในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องให้กับผู้นำนันทนาการหรือผู้นำนักศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับการประเมินคุณภาพการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมนักศึกษาในสถานศึกษา ตามที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม กำหนดไว้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1.1 สถานศึกษาควรมีการกำหนดแนวทางในการส่งเสริมการดำเนินกิจกรรมนันทนาการหรือกิจกรรมนักศึกษาให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และควรมีหน่วยงานที่ให้ความรู้ และพัฒนาทักษะในด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการให้กับผู้นำนักศึกษา เพื่อให้ผู้นำนันทนาการหรือผู้นำนักศึกษามีสมรรถนะเกี่ยวกับการจัดโปรแกรมนันทนาการหรือการจัดกิจกรรมนักศึกษา อันจะส่งผลให้การดำเนินกิจกรรมนักศึกษาในสถานศึกษามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.2 ผู้นำนันทนาการหรือผู้นำนักศึกษา ควรฝึกฝนทักษะ และหาความรู้ในด้านการจัดโปรแกรม นันทนาการหรือการจัดกิจกรรมนักศึกษาอยู่ตลอดเวลา เพื่อเป็นการสร้างประสบการณ์ ความรู้ และทักษะ ต่างๆ ให้กับตนเอง เพื่อที่จะสามารถดำเนินกิจกรรมนันทนาการหรือกิจกรรมนักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่ส่งผลต่อการดำเนินงานด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการในสถานศึกษาของผู้นำนักศึกษา เพื่อนำไปเป็นเครื่องมือในการพัฒนาผู้นำนักศึกษาให้มีสมรรถนะที่สูงขึ้น

2.2 ควรมีการพัฒนารูปแบบการติดตามผลการดำเนินงานของผู้นำนักศึกษาที่เข้าร่วมโปรแกรม หรือผู้นำนักศึกษาในสถานศึกษาที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้นำนันทนาการ เพื่อติดตามว่ามีสมรรถนะ หรือทักษะในด้านการจัดโปรแกรมนันทนาการในสถานศึกษาเป็นเช่นไร มีส่วนใดที่ต้องพัฒนาในอนาคต

References

- Austin, D. (2004). *Introduction to Therapeutic Recreation*. IL: Sagamore Publishin.
- Department of Physical Education. (2019). *Recreation Leader*. (2nd ed.). Bangkok: S Offset Graphic Dsing.
- Doungseesai, K. (2020). *Financial Operations Manual for Student Activities*. Patumtanee: Rajamangala University of Technology Thanyaburi.
- Gulthawatvichai, T. (2011). *Recreations*. Bangkok: Chulalongkorn University Printing House.
- Office of the Higher Education Commission. (2014). On the Path to Develop Students to Become Global Citizens Challenges, Opportunities and Development Guidelines Synthesize Lessons from the Results of Academic Seminars. in APSSA, *Seminar on the Development of Ideal Thai Students*. Bangkok: Office of the Higher Education Commission.
- Phosee, R. (2006). *Creation and Quality of Research Tools*. Uttaradit: Uttaradit Rajabhat University.
- Purksuwan, K. (2018). *Recreation Leader*. Bangkok: Chulalongkorn University Printing House.
- Rossmann, J., & Mckinney, R. (2000). *The Official Study Guide for The Certified Park and Recreation Professional*. Virginia: Nation Recreation and Park Association.
- Schaumleffel, A., & Backlund, A. (2009). Program Leaders Intention to Process Recreation Experience to Achieve Targeted Outcomes. *Managing Leisure*, 14(4), 141-160.

- Somkana, W. (2016). *Leisure Education to Promote the Quality of Life among Women of Working Age*. (Doctoral Dissertation). Srinakharinwirot University. Bangkok.
- Tanyawong, T. (2008). *The Development Recreation Model for Enhancing Leadership of Recreation Leader*. (Doctoral Dissertation). Srinakharinwirot University. Bangkok.
- UNICEF Thailand. (2020). *Thailand Urgently Needs to Empower Its Young People with the Knowledge and Skills They Need in Order to Shape the Future of the Nation*. Retrieved October 15, 2017, from <https://www.unicef.org/thailand/th>
- Veerangkorn, J. (2011). An Analysis of the Achievement of the Modern Graduate Program. in Kasetsart University, *The 44th Academic Conference, Kasetsart University*. Bangkok: Kasetsart University.
- Willer, D. (1986). *Scientific Sociology: Theory and Method*. NJ: Prentice-Hall.
- Williams, A. (2003). An Exploratory Study of the Impacts of Tourism on Resident Outdoor Recreation Experiences. *Journal of Park and Recreation Administration*, 21(4), 30-49.